

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Νοεμβρίου 1949 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 75—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο Έπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000 Έξωτერიку: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

Απεδείχθη ότι ό ισχυρότατος προμαχών έφ' ού συνετρίβησαν οί διάφοροι της πίστεώς μας έχθροί, ύπηρξε άείποτε ή χριστιανική Συνειδησις. Ούτω αύτη και πάλιν έξεγερθείσα δικαιοί τούς πόθους των πιστών και διώκει άπεινώς τούς καταχθονίους τολμητάς, τούς άποπειραθέντας μάλιστα, ύπό τούς νομικούς προσχηματισμούς καλυπτόμενοι, να έκθρέψουν τή τέρας με τά τιμαλφή της Έκκλησίας, ρίπτοντες τά «άγια τοίς κυσί».

Έχομεν ύπ' όφιν μας φλογεράν έγγραφον διακήρυξιν τοϋ διαπρεπούς Ιεροκήρυκος κ. Αυγουστίνου Καντιώτου, καταδικάζουσαν τόν Τεκτονισμόν και έκφράζουσα Ιεράν άγανάκτησιν διά τήν παρεχομένην ύπό των πιστών Χριστιανών της Ελλάδος, νομικήν συνδρομήν. Εδγε του Ι άξιος των μεγάλων της Έκκλησίας ρητόρων, Χρυσοστόμων και Βασιλείων, έμποδίζει, ώς έκείνοι, τήν περαιτέρω δήωσιν τοϋ Ιεροϋ χώρου.

Αλλά και έξ Αγίου Όρους, τοϋ άκαταμαχήτου αυτού της πίστεως μας προμαχώνος ήκούσθη ήχηρά ή φωνή της διαμαρτυρίας. Είς τήν αύτην στήλην και κατωτέρω δημοσιεύομεν σχετικήν μελέτην τοϋ είς όλους γνωστοϋ πατρός Αντωνίου Μουστάκα, άγωνισθέντος και είς τάς Αθήνας σθεναρώς και έκτιμωμένου παρά πάντων. Ούτος άπηχεί τάς γνώμας των ζηλωτών πατέρων τοϋ Αγ. Όρους.

Αλλά και οί Έλληνόφωνοι ύποτακτικοί του Πάπα διαμαρτυρήθησαν άξιεπαίνως. Ουτοι είς σημείωμά των δημοσιευθέν είς τήν έφημερίδα «Καθολική» της 4ης Νοεμβρίου γράφουν μεταξύ άλλων και τά έξης : «Ούτω οί ναοί τοϋ Χριστιανισμού θα ένισχύουν τόν μεγαλύτερον έχθρόν της Χριστιανικής θρησκείας, τόν Τεκτονισμόν».

Ηλπίζαμεν και έλπιζομεν εισέτι ότι και τά διάφορα θρησκευτικά περιοδικά, άτινα τροφοδοτούν με πνευματικήν τροφήν τόν Έλληνικόν λαόν, θα διαμαρτυρηθώσιν διά μίαν τοιαύτην προδοσίαν.

Δέν πρέπει να υπάρξη για αύτά περίπτωσις σιγής. Τοιαύτη σιγή θα πληγώση τήν εϋσεβή Έλληνικήν ψυχήν. Αναμένομεν λοιπόν.

Τέλος είς τήν παροϋσαν στήλην αναφέρομεν και τήν σημειωθείσαν ταραχήν είς τούς κόλπους των Τεκτόνων έκ της αντίδράσεως της Χριστιανικής συνειδήσεως. Ούτω είς τήν Βραδυνήν της 16)11)49 ό ύπό τά στοιχεία Ν. Ας γράφων τό σημείωμα «Τεκτονικών Ιδρυμα και Χριστιανισμός», πειράται να άποδείξη ότι ό Τεκτονισμός δέν είναι έχθρός τοϋ Χριστιανισμού.

Πρός τοϋτο έπικαλείται τό γεγονός ότι μετάξύ των τεκτόνων (Μασσώνων) ύπάρχουν και Έλληνες... Πατριάρχαι «όπως ό Ιωακείμ ό Γ'. Οικουμενικός Πατριάρχης Κων)πόλεως... και ό Αλεξανδρείας Μελέτιος». Είται άξιος έπαίνων διά τάς γνωστές πληροφορίας του, θα ήτο δέ έτι περισσότερο αν άπαρίθμη ζώντας τοιούτους. Έν πάση όμως περιπτώσει όσον άποδεικνύεται ή πίστις τοϋ προδότου Ιούδα έκ μόνης της γνωριμίας του με τούς Αποστόλους και τόν Σωτήρα και ή φιλοπατρία τοϋ Εφιάλτου, έκ μόνης της ύπ' αύτοϋ δμιλουμένης ελληνικής γλώσσης. Άλλο τόσον άποδεικνύεται και ή χριστιανική εϋσέβεια των προμνησθέντων και έκάστοτε Μασσώνων άρχιερέων έκ μόνης της περιβολής τοϋ ιεροϋ σχήματος. Αλλωστε δι' αύτούς έλέχθη τό ύπό τοϋ Παύλου «έγώ γάρ οίδα ότι εισελεύσονται μετά τήν άφείν μου λύκοι βαρείς είς ύμας, μη φει-

δόμενοι τοῦ ποιμνίου» [πράξ. Ἀποτ. Κ. 29].

Η ΕΞ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ ΦΩΝΗ

«Ἐκ τῶν ἀναγραφέντων εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 161]23-6-49 φύλλον ἐφημ. Κυβερνήσεως καταφαίνεται, ὅτι ἐγκαθιδρύεται ἐπισήμως ἐν τῷ Ὁρθοδόξῳ Κράτει τῆς Ἑλλάδος ἡ Μασσωνία, ἣτις ἐστὶ τελεία ἀθεΐα· διότι οἱ Μασσῶνοι μὴ παραδεχόμενοι τελείως Θεόν, ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες ὡς τοιοῦτον τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ σύμπαντος τὸν ἐωσφόρον καὶ σατανᾶν, εἶνε χειρότεροι καὶ τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἑβραίων τῶν μὴ Μασσῶνων· διότι οἱ Τούρκοι παραδέχονται τοῦλάχιστον τὸν Πατέρα Θεόν, ἐν μέρει δὲ καὶ τὸν Χριστόν, καὶ οἱ Ἑβραῖοι (οἱ μὴ μασσῶνοι ἐννοεῖται) παραδέχονται τὸν Θεόν Ἀδωναΐ Σαβαώθ. Ἐνῶ οἱ Μασσῶνοι δὲν παραδέχονται οὔτε τὸν Πατέρα, οὔτε τὸν Υἱόν, οὔτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἀλλ' ἀπὸ μὲν τῶν Χριστιανῶν, ἀφαιροῦσι τὸν Χριστόν, ἀπὸ τῶν Τούρκων, τὸν Μωάμεθ, ἀπὸ τῶν Ἑβραίων, ὅτι ἐκεῖνοι τέλος πιστεύουσιν, ἀπὸ τῶν Βουδδιστῶν, τὸν Βούδδαν, καὶ ἐνὶ λόγῳ ἐξ ἐκάστης θρησκείας ἀφαιροῦσι τὸ ὑπ' αὐτῆς δοξαζόμενον καὶ σεβαζόμενον, καὶ σπεύδουσιν ἵνα ἐγκαθιδρύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν βασιλείαν τοῦ σατανᾶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ σύμπαντος, καθὼς ἄριστα ἀποδεικνύουσιν οἱ γράψαντες κατὰ Μασσῶνων, καὶ ἰδίως ὁ ΛΕΟ ΤΑΞΙΔ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΦΡΑΓΓΜΑΣΣΟΝΩΝ».

Πρὸ τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἐπιτακτικὸν καθήκον παντὸς ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ, καὶ ἰδίως τῶν θρησκευτικῶν φύλλων, εἶναι νὰ ρήξωσι φωνὴν διαμαρτυρίας σχίζοντες καὶ τὰ ἱμάτιά των ἀκόμη, ὥστε νὰ διαφωτίσωσι τὸν λαόν ἵνα προφυλαχθῇ πάσει δυνάμει ἀπὸ τὴν ἐνσκήψασαν καταφανῶς χολέραν καὶ πανώλην ταύτην. Δὲν πρόκειται ἤδη περὶ ἡμερολογίου καὶ ἄλλων μικροτέρων ζητημάτων (κακῶν κακίστων ὄντων καὶ τούτων βεβαίως) ἀλλὰ περὶ ἐκ θεμελίων ἀνατροπῆς τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ὅθεν οἱ δυνάμενοι νὰ ἀντιδράσωσιν ἐν προκειμένῳ καὶ διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον ἀδιαφοροῦντες, θὰ φέρωσι μεγάλην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας.

Εἰς τὴν «Μεγάλην Ἑλληνικὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν» τόμ. 10 σελ. 873 ἀναφέρεται, ὅτι μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1934, παρ' ὅλον ὅτι μυστικῶς εἰργάζετο ἡ Μασσωνία, ἦσαν ἐν Ἑλλάδι 103 Μασσωνικαὶ Στοαὶ ἐν ταῖς ὁποῖαις ἦσαν ἐγγεγραμμένα 10.285 μέλη. Ὡς σκεφθῇ ἕκαστος ἥδη μὲ τὴν παρεχομένην ἐλευθερίαν καὶ τὴν διὰ Βασιλ. Διατάγματος σύστασιν τῆς Μασσωνίας, τί ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο προσοχή, ἐγρήγορις καὶ ἐπιποδὸς πάντες οἱ ἀντιλαμβανόμενοι καὶ συναισθανόμενοι τὸν προκύψαντα μέγαν κίνδυνον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ

Μοναχός

Καυσοκαλύβια Ἀγίου Ὁρους

Η ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞΕΠΩΦΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσοστόμου Ναυαλίου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀδικαιολογήτως εἰσαχθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδημιούργησε Σχίσμα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀποτελεῖ ψεῦδος καὶ πλάνην ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν καινοτόμων, ὅτι ἐπετεύχθη δὴθεν ἡμερολογιακὴ ἀκρίβεια ἐν τῇ τελείᾳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἑορτῶν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου.⁽¹⁾ Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον δὲν κατῳρθώσαμεν εἰσέτι νὰ πληροφορηθῶμεν, καίτοι ἠρωτήσαμεν πολλοὺς ἀρμοδίους, καθηγητὰς μαθηματικῶν καὶ λοιποὺς εἶναι τοῦτο: Διὰ τὴν προσθήκην τῶν 13 ἡμερῶν εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐνῶ μεταβάλλεται ἡ ἡμέρα τοῦ μηνός, δὲν μεταβάλλεται ὡς ἔπρεπε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. Διότι μία προσθήκη τοιαύτη ἔπρεπε ἀφοῦ μεταβάλλει τὴν θέσιν τῆς ἡμέρας εἰς τὸν μῆνα νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ εἰς τὴν ἐβδομάδα.

Πὼς συμβαίνει δηλαδὴ καὶ μετὰ τὴν προσθήκην τῶν 13 ἡμερῶν, ἐνῶ αἱ ἡμέραι τοῦ μηνός εἶναι διάφοροι αἱ ἡμέραι τῆς ἐβδομάδος εἶναι ὁμώνυμοι. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς διαφορᾶς 14 ἡμερῶν θὰ ἦτο νοητὸν τοῦτο, διότι τὸ 14 εἶναι διπλάσιον τοῦ 7 καὶ συνεπῶς συμπίπτει εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡ ὁμώνυμία τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ εἶναι 13 ἡμέρας, ὁπότε σύμπτωσις ἡμερῶν ἐβδομάδος δὲν εἶναι δικαιολογημένη. Μία προσθήκη θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ μηνός καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.

Τὴν ἀπορίαν μας ταύτην καίτοι εἰς πολλοὺς ἀρ-

(1) Μετὰ τῶν ἄλλων οἱ νεωτερισταὶ ἰσχυρίζονται καὶ τὰ ἑξῆς: Ἐξακολουθοῦσα ἡ Ἐκκλησία νὰ τηρῇ τὸ ἐκ παραδόσεως ἡμερολόγιον μετὰ παρέλευσιν χιλιᾶδων τινῶν (ἢ καὶ ἑκατομμυρίων κατ' ἄλλους) ἐτῶν!!... θὰ κατήντα νὰ ἐορτάξῃ τὰ Χριστούγεννα ἐν καιρῷ θεροῦς, ἢ δὲ καλὴ παράδοσις νὰ εὐλογῇ ἡ Ἐκκλησία τὰς ἀπαρχὰς τῶν σταφυλῶν τὴν 6 Αὐγούστου, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, θὰ ἐκινδύνευσεν νὰ καταργηθῇ, διότι ἡ 6 Αὐγούστου θὰ ἐορτάζεται μετὰ τὸν τρυγητόν. Ἰδοὺ ὅποια γελοῖα καὶ παιδαριώδη ἐπιχειρήματα προτάσσουσιν οἱ πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Ἀλλ' ἐνῶ, ὡς τοιοῦτοι, προβλέπετε τὰ μετὰ χιλιάδας καὶ ἑκατομμύρια ἐτῶν συμβησόμενα, ἀποφεύγετε νὰ ὁμολογήσητε, ὅτι σήμερον ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν 6ην Αὐγούστου ἀντὶ σταφυλῶν εὐλογεῖ ὄμφακας (ἀγουρίδας), οἱ δὲ χριστιανοὶ δοκιμάζοντες τὴν δξυνον γεῖναι τῆς ἀώρου σταφυλῆς ἀποβάλλουσιν ἀμέσως ταύτην τοῦ στόματος συνοφρυούμενοι, οἷονεὶ ἀποπνύοντες τὴν οὕτως ἀκαίρως δοθεῖσαν αὐτοῖς εὐλογία.

Εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστος ἡ στάσις ὁλῶν τῶν Χριστιανῶν καὶ ὀφείλουν ἰδιαίτερος νὰ τὴν προσέξουν οἱ κρατοῦντες.

Ἐν κατακλείδι ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἀρχαγγελικὴν σύστασιν «Στῶμεν καὶ καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

μοδίους προεβάλλομεν πρὸς λύσιν, οὐδείς μᾶς ικανοποίησεν ἐνῶ πάντες τὴν ἔκριναν εὐλογον καὶ βασιμον.

Ἀφοῦ ἀνωτέρω ἀπεδείξαμεν ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ἀκρίβεια μαθηματικὴ καὶ ἀστρονομικὴ ἐπετεύχθη ἐν τῷ ἐορτολογίῳ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ ἀπαριθμήσωμεν καὶ κατὰ πλάτος ἀναπτύξωμεν πόσα ἀτομα, ἀντορθόδοξα, ἀντικανονικά καὶ παράτυπα γεγονότα ἢ καινοτομία αὕτη προϋξήνησεν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἐθιμοταξίᾳ, ἵνα καταδειχθῇ σαφέστερον, ὅτι οἱ εἰσαγαγόντες τὴν καινοτομίαν ταύτην, ἐνῶ οὐδεμία ὠφέλεια προέκυψεν ἐξ αὐτῆς, καὶ συνεπῶς οὔτε πρακτικῶς(1) οὔτε θεωρητικῶς(2) συνιστᾶτο, διέπραξαν εἰς βάρος τοῦ γοήτρου καὶ τῆς Ἑνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας μίαν αὐτόχρομη ἐγκληματικὴν πράξιν, ἥς τὰς δλεθρίας συνεπειὰς πάντες σημερον ὕφιστάμεθα.

Τὸ ἐγκλημα δὲ τοῦτο πολλοὶ ἐπὶ ἀνωτέροις ἀξιώμασι πολιτικοῖς καὶ Ἐκκλησιαστικοῖς, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀμφιλαφεὶ παιδείᾳ κοσμούμενοι διὰ διαλέξεων, διὰ δημοσιεύσεων ἐν τε τῷ ἡμερησίῳ καὶ τῷ περιοδικῷ τυπῷ καὶ διὰ περισπουδάστων ἰδιαιτέρων συγγραμμάτων ἐπισήμως κατήγγειλαν.

(Ἀκολουθεῖ)

(1) Ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολὴ ἀπαιτεῖτο, ἰσχυρίζονται τινὲς νὰ γίνῃ ἐν Ἑλλάδι διὰ νὰ μὴ προκύπτῃ δυσχέρεια εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς μὲ τὸ Ἑξωτερικόν. Ἀλλὰ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δὲν εὐσταθεῖ, διότι ἡ Ἑλλάς μὲ τὸ ἑξωτερικὸν δὲν εἶχε μόνον διαφορὰν εἰς τὸ ἡμερολόγιον, εἶχε καὶ ἑξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ διαφορὰς καὶ ὡς πρὸς τὸ νόμισμα καὶ ὡς πρὸς τὸ μέτρον τοῦ βάρους καὶ ὡς πρὸς τοῦ μήκους καὶ πηχυαῖος μέτρον μήκους. Ἡ Ἑλλάς λ. χ. ἔχει ὁκάδας ὡς μέτρον βάρους, ἐνῶ εἰς τὴν Ἑθρώπην χρησιμοποιεῖται τὸ χιλιόγραμμα καὶ ἡ ὕδα καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα τῆς συναλλαγῆς ζητήματα. Συνεπῶς ἐάν ἡ συναλλαγὴ μὲ τὸ Ἑξωτερικὸν ἡσκέιτο χρησιμοποιούμενον δύο ἡμερομηνιῶν ἥτοι 1)14 Ὀκτωβρίου λ. χ. ὡς ἄλλοτε συνήθως ἐγένετο, ὅποια δυσχέρεια πρὸς συνεννόησιν θὰ προέκυπτεν, ἀφοῦ πλὴν τῆς ἡμερομηνίας εἴχομεν καὶ ἔχομεν καὶ ἄλλας μετὰ τῶν ἄλλων κρατῶν διαφορὰς. Ἀλλὰ πλὴν τούτου, μήπως ὅλοι εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἔμποροι, καὶ μάλιστα μεγάλεμποροι συναλλασσόμενοι μὲ τὸ ἑξωτερικόν; Καὶ ἐπὶ τέλους, ἐάν ἡ Πολιτεία ἀπεφάσισε νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὸ Ἑθρωπαϊκὸν ἡμερολόγιον, ἡ Ἐκκλησία ὅποιαν ὑποχρέωσιν εἶχε νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς τῶν μεγαλεμπόρων καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὸ κοινὸν σκάνδαλον, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ καινοτομία ἐπὶ καταπατήσῃ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν αὐτῆς Παραδόσεων καὶ ἐπὶ βλάβει τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τῶν χριστιανῶν τῆς;

(2) Οἱ προβάλλοντες τὰς γνώσεις τῆς κοσμικῆς ἐπιστήμης καὶ βάσει αὐτῶν ἐπιχειροῦντες νὰ ρυθμίσωσι τὰς διδασκαλίας τῆς πίστεως ζητοῦσι νὰ συμπληρώσωσι τὰ πολλὰ κενὰ ἀσύγκλωστα. Ἐάν δηλαδὴ τὰ τῆς πίστεως δόγματα καὶ τῆς Ἐκκλησίας αἱ παραδόσεις ρυθμισθῶσι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως καὶ ἐκφράσεως, τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἐπιστήμη ἐξετάζει τὰ τῆς ὁρατῆς καὶ αἰσθητῆς φύσεως πράγματα καὶ εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως βασίζεται ἡ πίστις πραγματεύεται τὰ ὑπὲρ αἰσθησιν, λόγον καὶ ἔρευναν, διότι «πίστις ἐστὶν ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἑβρ. ΙΑ' 1), πᾶς δὲ εὐσεβὴς χριστιανὸς φρονεῖ ὅτι, «χωρὶς πίστεως ἀδύνατον εὐχρηστεῖσθαι» (Αὐτόθι 6). Καὶ πράγματι πᾶς θὰ ἐξηγηθῇ ἐπιστημονικῶς τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου, ἡ μετουσίωσις τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ οἴνου ἐν τῇ Θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, ἡ μέλλουσα ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ πλείστα ἄλλα θεμελιώδη δόγματα τοῦ Χρι-

Ἄρχ. Χρυσόστομον Ναυλίμην

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΝ Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

«Ἐτοιμοὶ δεῖ εἰς ἀπολογία»

(Ἀπ. Πέτρος)

Περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν φυλλάδιόν τι τιτλοφορούμενον «Ἐρευνα περὶ ἐξομολγήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν» ἄρτι συνταχθὲν ὑπὸ Κων. Μεταλληνοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν προτεσταντικὴν αἵρεσιν τῶν λεγομένων «Εὐαγγελιστῶν».

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο διεξήλθον ἐπιμελῶς, καὶ τὰς μαρτυρίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται, παρέβαλον πρὸς τὰς εἰς χεῖράς μου εὐρισκομένας. Ἐξ ὅλης δὲ τῆς μελέτης τοῦ φυλλάδιου τούτου διεπίστωσα τὰ ἑξῆς:

Ὁ συγγραφεὺς ἀνήκων εἰς τὴν προτεσταντικὴν αἵρεσιν ἐπιχειρεῖ νὰ παραστήσῃ τὸ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς τελούμενον μυστήριον τῆς ἐξομολγήσεως τῶν ἁμαρτιῶν ὡς νεώτερον ἐπινόημα καὶ θέσπισμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν εἶναι πλάνη νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον κατόπιν ἐξομολγήσεως ἐνώπιον ἱερέως, τεταγμένου ἐπὶ τῶν μετανοούντων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, δίδεται. Ἀρκεῖ, κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ ἐξομολγηθῇ τὰς ἁμαρτίας του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀπ' εὐθείας, δι' ἐξομολογητικῆς του προσευχῆς, καὶ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ εὐσπλαχνος καὶ ἐλεήμων Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Μυστηριακὴν ἐν τῇ ἐξομολγήσει πρᾶξιν, λέγει, ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία καὶ δὴ τῶν τεσσάρων πρώτων Αἰώνων, δὲν ἐτέλει. Οὐτε ἀνεγνωρίζετο ἡ δ ι κ α ί ω μ α τοῖς Ἐπισκόποις καὶ τοῖς Πρεσβυτέροις τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Τὰ δὲ Εὐαγγελικὰ χωρία «Ὅσα ἂν δήσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὅσα ἂν λύσῃτε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα ἐν τοῖς οὐρανοῖς». (Ματ. 18 18) καὶ «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἀντινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφ' ἑνταῖς αὐτοῖς ἂν τινων κρατῇτε, κεκράνηνται» (Ἰωάν. 20, 23), μὲ συλλογισμοὺς ἀστόχους προσπαθεῖ νὰ προσαρμόσῃ εἰς τὰ δικαίωμα ἀποκλειστικῶς αὐτῶν τούτων καὶ μόνον τῶν Ἀποστόλων, καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἰσδοχὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἢ τὴν ἀπόκλεισιν παντὸς προσερχομένου, καὶ τὴν λύσιν ἢ μὴ ἁμαρτημάτων κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν ἐπὶ ἐλίκρινῶς ἢ μὴ μετανοούντων. Εἰς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, ὁ συγγραφεὺς τῆς προτεσταντικῆς αἵρέσεως κ. Μεταλληνός, τοιαῦτα δικαίωμα τοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν» ἁμαρτίας δὲν ἀναγνωρίζει. Ἐπειδὴ αἱ Εὐαγγελικαὶ ὡς ἄνω περιοκαὶ τοιοῦτο τι δὲν ἀναφέρουν.

(Συνέχεια εἰς τὴν 6ην σελίδα)

στιανισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμολογίας; Καὶ πότε ἡ Ἐκκλησία προκειμένου νὰ θεσπίσῃ τὰ δόγματα τῆς συμβουλευτῆ τὴν ἐπιστήμην τοῦ κόσμου τούτου.

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ

Γ'. ΦΙΛΗΜΩΝ - ΑΠΦΙΑ

«Τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπνυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ»

(Φιλήμ. 7)

Ὡπως ὁ ἥλιος ἐναγκαλίζεται διὰ τῶν ἀκτίνων του τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ὁ Παῦλος περιβάλλει διὰ τῆς ἀγάπης του τὴν ἀνθρωπότητα. Δὲν ὑπῆρξε μέρος τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐπεσκέφθῃ· ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπῆρξε ἀνθρώπος νὰ μὴ ἀγαπήσῃ. Ἐγείνους πλέον ἀνθρώπους ἐχθρούς· ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ μόνος ποὺ ἐγνώρισε τοὺς εἰλικρινεστέρους φίλους. Οἱ φίλοι του συγκαταλέγονται εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας· προέρχονται ἀπὸ ὅλας τὰς φυλάς· ἐξασκοῦν διάφορα ἐπαγγέλματα· ἀνῆκουν καὶ εἰς τὰ δύο φύλα·

Εὐρίσκονται πλησίον του Ἰουδαῖοι καὶ Ἑθνικοὶ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἄριστοκράται καὶ δοῦλοι· γραμματεῖς καὶ χειρόνακτες ἔμποροι καὶ βιοτέχναι. Ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ ἀνομοιογενὲς σύνολον, ἐνοῦται εἰς μίαν θαυμαστὴν ἁρμονίαν, ἀξιοποιεῖται διὰ τοῦ κηρύγματος τῆς ἀγάπης καὶ μεταβάλλεται εἰς θαυμαστὸν ἐπιτελεῖον Ἱεραποστόλων.

Μεταξὺ τοῦ ἐπιτελείου αὐτοῦ καὶ πλησίον τῶν ἄλλων συνεργατῶν τοὺς ὁποῖους ἐγνώρισαν οἱ ἀναγνώσται τῆς παρούσης στήλης εἰς τὰ 2 προηγούμενα τεύχη, διακρίνομεν καὶ τὸν πλούσιον οἰκοδεσπότην τῶν Κολοσσῶν τῆς Φρυγίας, Φιλήμονα μετὰ τῆς συζύγου του Ἀπφίας. Ὁ Παῦλος ὡς ἔμπειρος στρατηγός, ὡς φύσει ἡγέτης ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ διακρίνῃ τὰ προσόντα τῶν πνευματικῶν του τέκνων καὶ νὰ ἀναθέτῃ εἰς αὐτὰ ἀναλόγους ὑπηρεσίας. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι εἶναι ὁ θεῖος ἐκεῖνος σπορεύς ὅστις ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους τὸ ὁποῖον συναντᾷ εἰς τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας, καλλιεργεῖ καὶ τὸ ἀνάλογον ἄνθος. Οὕτω καὶ εἰς τὸν Φιλήμονα ἀναθέτει τὴν ἀρμόζουσαν ὑπηρεσίαν.

Ἐὰν παριστάμεθα αὐτόπαι μάρτυρες τῶν συναντήσεων Παύλου καὶ Φιλήμονος, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀκούγαμε τὰς ἐξῆς περίπου συστάσεις τοῦ Μεγάλου Ἡγέτου: «Τέκνον μου Φιλήμων ἐγνώρισες τὸν Χριστὸν καὶ τὸν ἡγάπησες. Θὰ πρέπη τὸν θῆσαν αὐτὸν νὰ τὸν διαθέσῃς καὶ εἰς ἄλλους. Ὁ Θεὸς σοῦ ἐνεπιστεύθη πλούσιον ἀγαθὰ χρησιμοποίησέ τα λοιπὸν πρὸς δόξαν του. Κέντρον συναντήσεως τῶν ἀδελφῶν δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς Κολοσσὰς σὺ διαθέτεις εὐρύχωρον οἶκον· διοργάνωσε κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν». Ἡ πενία καὶ ἡ ἀνέχεια μαστίζει τοὺς ἀδελφούς μας· ἡ φιλοστοργὸς καρδιά σου ἄς τοὺς ἀναπαύσῃ· οἱ διερχόμενοι τὴν Ἀσίαν ἀπεσταλμένοι μου Τιμόθεος Ἐπαφρᾶς καὶ τόσοι ἄλλοι ἐδυοσίασαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν στοργὴν μιᾶς συζύγου καὶ τὴν μέριμναν μιᾶς ἀδελφῆς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς μητρὸς· ἡ Ἀπφία λοιπὸν καὶ σὺ ἀντικαταστήσατε δι' αὐτοὺς ὅτι αὐτοὶ ἐδυοσίασαν

καὶ «ἀναπαύσατε τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων». Ναὶ φιλήμων ὁ χρόνος καὶ ἡ φθορὰ παρασύρει καὶ ἐξαφανίζει τὰ πάντα. Ἐν μόνον σέβεται τὴν ἀγάπην.

Τότε ὁ Φιλήμων ταπεινοφρόνως θὰ ἀπαντοῖς: Σεβαστέ μου Πατέρα, εἶμαι παιδί σου· διάταξε ὅ,τι θέλεις. Καθήκον μου εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὰς ἐπιθυμίας σου. Αἱ ἐπιθυμίαι σου εἶναι δι' ἐμὲ ψίθυροι ὑπερκόσμιοι».

Στιγμαὶ ἀθάνατοι, τὰς ὁποίας καὶ ἂν δὲν διέσωσε παριστάμενος χρονογράφος, διαφαίνονται ὅμως ζωῶς κάτωθεν τῶν ἐκφράσεων καὶ τῶν λέξεων εἰς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν ἱερῶν συγγραφέων τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Φιλήμονα γράφει «καὶ τῇ κατ' οἶκον σου Ἐκκλησίᾳ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη».

Εἰς ἑτέραν δὲ παράγραφον τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς προσθέτει «τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπνυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ.» Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπακοὴν τοῦ τέκνου του, καυχᾶται ὁ Θεὸς Πατήρ· δὲν καταχρᾶται τῆς παιδαγωγίας· ὅμως χρησιμοποιεῖ τὴν ἀγάπην. «Πολλὴν ἐν Χριστῷ παρρησίαν ἔχων ἐπίτασεν σοὶ τὸ ἀνῆκον, διὰ τὴν ἀγάπην μὴ ἁλλοῦ παρακαλῶ» τὴν λεπτότην τρόπον, τὴν εὐγένειαν συμπεριφορᾶς, τὴν ὑπέροχον καλωσύνην χαρακτηρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς χάριτος! Ὁμολογουμένῃ Χριστὸς πιστὸς ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ πόσον δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Χάριτος εἰς ψυχάς, εἰς τὰς ὁποίας συναντῶμεν βαρβαρότητα ἐκφράσεων, ἀπρέπειαν λόγων, τραχύτητα τρόπων, θρασυτητα χαρακτῆρος, δικτατορικὴν ἀπαίτησιν κ.τ.τ!

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς διαβιβάζονται οἱ ἀπασμοὶ προσώπων τοὺς ὁποῖους ἀσφαλῶς θὰ ἀνέπαινε ὁ Φιλήμων. «Ἀσπάζεται σε Ἐπαφρᾶς ὁ συναρχαίματός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Μάρκος, Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς οἱ συνεργοί μου».

Πόσον ἀξιόλογος συνεργάτης διὰ τὸν Παῦλον τοιοῦτος ἀνὴρ; Προσφέρει ἀπειδῶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Θυσιάζει καὶ θυσιάζεται. Βοηθεῖ καὶ κατευθύνει. Ἀκαταπόνητος, ἐνεργὴς, πιστός, φιλάγαθος ἀποβαίνει παραστάτης ἀνεκτίμητος. Δι' αὐτὸ ὅμως καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐξεμηδένισε τὴν δύναμιν τῆς Λήθης καὶ διεσκόρπισε τὴν κόνιν τοῦ χρόνου, διατηρήσασα ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Ἀπφίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἡ πράξις δὲ αὐτῆς τῆς Θείας προνοίας εἰς ἕνα καὶ μόνον ἀπέβλεπε σκοπὸν. Ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐπιβραβεύῃ καὶ διὰ τῆς ἐν χρόνῳ ἀθανασίας, τὸ ἔργον τῶν ἀφανῶν αὐτῶν ἐργατῶν τῆς Θεοκρατουμένης, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς Χριστιανούς ὅλων τῶν ἐποχῶν, οἱ ὁποῖοι συνήθως ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ καυχῶνται μόνον διὰ τὰς παραδόσεις των καὶ νὰ ἐξαντλοῦνται εἰς «μωρὰς ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἱστορίας νομικὰς» νὰ ἀποδείξῃ, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι Χριστιανικὴ πίστις σημαίνει ἐξάσκησιν ἔργων ἀγάπης χάριν τῆς πίστεως.

Καὶ σήμερ ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται. Καὶ σήμερ

Κοινωνικά Ζητήματα

Ἡ ΦΩΝΗ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

«Ἐθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα
φύσει τὰ τοῦ νόμου ἐπιτελεῖ»
(Ἀπ. Παῦλος)

Ὁ Θεὸς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν δημιουργίαν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων χαρισμάτων, καὶ τὴν δύναμιν τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ καταστήσῃ τοῦτον ἱκανὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του τὸ κακὸν καὶ νὰ ἐνστερνίζεταί καὶ προάγεται εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω φέρει εἰς αἴσιον πέρας τὴν ἀποστολήν του.

Ἡ δύναμις αὕτη, ἣτις λέγεται συνείδησις, μολονότι ἀπὸ τὰς πολλὰς προσβολὰς τοῦ κακοῦ καὶ παραβιάσεις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, δυνατόν νὰ ὑποστῇ μείωσιν, πλὴν οὐδέποτε σβύνει, ἀλλὰ παραμένει ἀνεξάλειπτος, καὶ ὡς ἀγρυπνός φρουρός ὑποδεικνύει καὶ προτρέπει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ συμφέρον του μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς.

Ἡ συνείδησις ὑπάρχει εἰς πάντα ἄνθρωπον οἰκιστὴν τῆς γῆς καὶ μορφώσεως, οἰονδήποτε ἔθνος ἢ φυλῆς, καὶ ἂν δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀπαραίτητος ἢ συμβολὴ ταύτης, διὰ τοὺς πρώτους καὶ προγενεστέρους ἀνθρώπους, οἵτινες καὶ γράμματα δὲν ἐγνώριζον καὶ ἡθικοῦ νόμου γραπτοῦ ἔσπερον ἔντο, ὑπῆρχε πλέον ἀναγκαῖα καὶ ἰσοδύναμος μετὰ τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν των, διότι ἦτο ὅλως ἀδύνατον ἔξω ὅσον ἀνεφάνη τὸ κακὸν ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ καταπολεμεῖτο τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μὴ ἔχοντων συνείδησιν.

Ἀλλὰ καὶ μεταγενεστέρως μετὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ εὐαγγελικὴν χάριν ἡ δύναμις αὕτη τῆς συνείδησεως ὑπῆρξε πολὺτιμος συνεργάτης τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Διότι διὰ ταύτης καθίσταται περισσότερον γνωστὸς καὶ δεκτὸς ὁ ἡθικὸς νό-

μος. Διὰ ταύτης διακρίνεται κάθε λογισμὸς, ὅστις εἶναι ἢ ἀπαρχὴ τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ ἔργου, καὶ ἐλέγχεται καὶ κατακρίνεται τὸ κακόν, ἀντιθέτως δὲ ἐγκρίνεται καὶ γίνεται δεκτὸν τὸ ἀγαθόν. Ἐξ αἰτίας ταύτης δημιουργεῖται ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν του ἀνθρώπου διαμάχη, μετὰξ ἑνὸς τῆς συνείδησεως σκοπούσης νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ οἰονδήποτε ἀγαθόν, καὶ ἄφ' ἑτέρου τῆς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου ὑποβοηθουμένης ὑπὸ τῶν πονηρῶν ἀπαιτήσεων τῆς σαρκὸς καὶ τῆς τάσεως τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ κακόν.

Ἡ διαμάχη αὕτη πολλάκις λαμβάνει μορφήν ἐντόνου ἀγώνος, ἰσοδυνάμου ἂν ὅχι καὶ σφοδρότερου πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς μετὰξ δύο ἀντιμαχομένων στρατῶν πολέμου, μέχρις ὅτου, ἀφοῦ ὑποστῇ ἐνδιάμεσους διαφορὰς μεταβατικὰς μορφάς, περατωθῇ ἐντέλει, εἴτε διὰ τῆς ὑπερισχύσεως τοῦ κακοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ, εἴτε διὰ τῆς ὑπερισχύσεως τοῦ καλοῦ, ὅποτε τὸ κυριαρχήσαν καλὸν ἢ κακὸν καταλαμβάνει ἐσωτέρας θέσεις ἕως ὅτου ἐκτελεσθῇ καὶ ἐξωτερικῶς.

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἡττῆς ἐπιελθούσης καὶ πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ συνείδησις ἐξακολουθεῖ καὶ περισσότερον μάλλον, τὴν ἐπενεργειάν της διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπανόρθωσιν. Ἐπιφέρει κατ' αὐτοῦ δριμύνην καὶ πικρὴν ἔλεγχον, ὅστις δημιουργεῖ ἀνήσυχον καὶ ἐνίοτε τυραννικὴν ζωὴν. Δὲν παύει κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα νὰ κεντᾷ τὸν πεσόντα ἄνθρωπον καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ εἰς αὐτὸν ὅτι μόνον ἐν τῇ ἐπανορθώσει του θέλει ἐπανέλθει εἰς τὴν προτέραν του εἰρήνην, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ πράττῃ τοῦτο ἀμέτρωτος καὶ συνεχῶς, ἵνα μὴ ὑπερβαλλόντως πιέζουσα τοῦτον καταστήσῃ βαρὺ τὸ φορτίον τοῦ ἐλέγχου καὶ βλάβῃ αὐτόν. Οὕτε ἔξ ἄλλου καὶ σταματᾷ τὸν ἔλεγχον, πάντοτε μετὰ στοργικὸν καὶ σφοδρὸν τρόπον διηλεκτικῶς ἐνεργοῦσα, διὰ τὴν ἡθικὴν του ἀποκατάστασιν.

Πόσοι ἄνθρωποι διὰ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνείδησεως μετενόησαν καὶ ἐπανεῦρον τὴν προτέραν αὐτῶν ψυχικὴν εἰρήνην καὶ υἱεῖαν. Πόσοι ἄλλοι φοβούμενοι τὸν πικρὸν τοῦτον ἔλεγχον τῆς συνείδησεως δὲν τολμοῦν οὐδὲ εἰς συνομιλίαν νὰ ἔλθουν μετὰ τοῦ κακοῦ, διότι ἐκ πείρας γνωρίζουσιν ὅτι καὶ ἂν πρὸ τῆς συγκαταθέσεως καὶ ἐκτελέσεως τοῦ κακοῦ δὲν φαίνεται ζωηρὰ ἡ ἐπέμβασις τῆς συνείδησεως, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὁμῶς τούτου, βαρὺς ἐπέρχεται ὁ ἔλεγχος ταύτης. Ἀλλὰ καὶ πόσοι ἄλλοι κατὸν ἄλλεπαλλήλων πτώσεων, καθ' ὅς ἐκώφευσαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς συνείδησεως, παρέμειναν τοιοῦτοι μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των καὶ ἀντιμετώπισαν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου ὅχι πλέον μετὰ τὴν πονηρικὴν φωνὴν τῆς συνείδησεως, ἀλλὰ μετὰ τὴν φρεσὶν τοῦ Ἄδου. Ὁ πορευόμενος κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς συνείδησεως, ἔστω καὶ ἂν μυρία κατ' αὐτοῦ ἐπέρχονται δεινὰ, οὐδόλως καταβάλλεται, μάλλον δὲ καὶ παρηγορεῖται καὶ διέρχεται τὰς ἡμέρας του εἰρηνικῶς, διότι αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὀραίου, ἅτινα καθιστοῦν τοῦτον ἐλεύθερον καὶ πε-

ρα ὑπάρχουν ἀνδρόγυνα τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται εἰς τὴν κοσμικὴν καὶ ἀνόητον ματαιοδοξίαν. Εἶναι δὲ Χριστιανικὰ τὰ ἀνδρόγυνα αὐτά! καὶ σήμερον ἔχομεν ἀνάγκην «κατ' οἶκον Ἐκκλησιῶν» καὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι θὰ «ἀναπαύσων τὰ σπλάχνα τῶν ἁγίων». Καὶ σήμερον ἡ Χριστιανικὴ οἰκογένεια ἀποτελεῖ ἀνάγκην κοινωνικὴν καὶ Χριστιανικὴν. Γιατὶ λοιπὸν καὶ σήμερον νὰ μὴ ἀναδείξῃ ὁ χρόνος. Φιλήμονας καὶ Ἀπφίας;

Μήπως κατασβέσθη ἡ φλόξ τῆς πίστεως; Μήπως ἐξέλιπε ὁ ζήλος τῆς ἀγάπης; Μήπως Χριστιανοὶ ὄντες ἠγνοήσαμεν τὸν Χριστόν; Μήπως μᾶς ἀπερρόφησε ὁ κόσμος καὶ ἡ ματαιοδοξία του; Ἀς ἐρωτήσῃ ὅλα αὐτὰ ἕνας ἕκαστος, πρὸ παντὸς ὁ νέος καὶ ἡ νέα, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσι νὰ ἀφιερωθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης ἢ νὰ συγκροτήσων ἑνωρίδας «κατ' οἶκον Ἐκκλησιῶν» χάριν τοῦ ἔργου τῆς ἀγάπης. Ἀς μὴ παρέχεται λοιπὸν ἄκαρπος ὁ χρόνος διότι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ κοινωνία ἔχουν ἀνάγκην καὶ Τιμοθέου, καὶ Φιλήμονος καὶ πολλῶν ἄλλων ἐργατῶν.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΝΗΣΟΥ ΠΑΡΟΥ

ΑΙΤΗΣΙΣ

Μοναχοῦ ΜΑΡΚΟΥ ΧΑΝΙΩΤΟΥ

κατοίκου Νήσου Πάρου

Π ρ ό ς

Τὴν Σ)ὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Ε ν τ α ὤ θ α ,

Βαθυσεβάστως προάγομαι νὰ παρακαλέσω
Ὑμᾶς ὅπως δώσητε τὴν εὐλογίαν τῆς Ἀγίας
τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας ἣς τέκνα πιστὰ
καὶ γνήσια εἴμεθα, εἰς οἰκοδομὴν ἀρξαμένην
ἤδη τοῦ ἰδίου τῶν ἀνδρῶν Ἑσυχαστηρίου ἀπέ-
χοντος ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ι. Παρθενῶνος τῶν
Ἀγίων Θεοδώρων ἐν Πάρῳ μετὰ εὐκτηρίου
οἴκου παρεκκλησίου τιμωμένου ἐπ' ὀνόματι τῆς
Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀναλήψεως.

Τὸ ὅλον ἀνδρῶν Ἑσυχαστήριον περιορι-
ζόμενον σήμερον εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἐλαχίστων
κελλίων καὶ τῶν συναφῶν ἀναγκαίων πρὸς
ἀπαρτισμὸν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ἰδρύματος ἀνε-
γείρεται ἐπ' ὀνόματι τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτό-
κου καὶ Ἰδίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς Ἱστορικῆς καὶ
θαυματοουργοῦ Εἰκόνης τοῦ «Ἀξίον ἐστίν»
τούτέστιν τῆς Ἑλεούσης εἰς τὴν Φιλάνθρωπον
καὶ Μητρικὴν, τῆς Ὅποιας Πρόνοιαν καὶ στορ-
γὴν παραδίδομεν τὴν τε ἀποπεράτωσιν τῆς ὅ-
λης μελετωμένης οἰκοδομῆς καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς
καὶ πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἐμψύχου οἰκοδομῆς
τῶν ὀλίγων ἀδελφῶν ἐπιζητοῦντες πρὸς τοῦτο
καὶ τὰς Ἡμετέρας Ἀγίας εὐχὰς καὶ εὐλογίας

παρηρησιασμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώ-
πων.

Καί, ἐξωτερικῶς ὁ μακάριος οὗτος παρουσιάζει
ὄψιν φαιδρᾶν καὶ θάλλουσαν, διότι ἐπεκράτησεν
εἰς αὐτόν, ὡς ἄλλος Ἄγγελος, ἡ συνειδήσις, ἡ φω-
νὴ τῆς θείας βουλῆς. Ἀπεναντίας ὁ ἀθετῶν τὴν
φωνὴν τῆς συνειδήσεως, ὡς ἔχων κατήγορον ταύ-
την διηνεκῶς, κατέχεται ὑπὸ θλίψεως, ἰδίως ὅταν
εἶναι νωπὸν τὸ προκληθὲν ὑπὸ τοῦ κακοῦ τραῦμα
καὶ προσπαθεῖ διὰ τῶν ὀλικῶν ἀπολαύσεων νὰ εὕρῃ
τὴν ἡσυχίαν του, πλὴν οὐδὲν καταρθεῖ, τοῦτο,
διότι ὑπερισχύει ἡ δημιουργουμένη ὑπὸ τῆς συνει-
δήσεως πλῆξις τῆς ψυχῆς.

Εἰς τὸ ἐσωτερικόν του ἐπικρατεῖ ἡ κατήφεια, ἐ-
ξωτερικῶς δὲ παρουσιάζει ὄψιν τεταραγμένην καὶ
ἀνῆσυχον καὶ μόνον ὁσάκις διὰ τῆς διανοίας του
διέρχονται λογισμοὶ ὑπαναχωρήσεως ἐκ τοῦ κακοῦ,
πρὸς στιγμὴν διαχέονται ἀναλαμπαὶ τινὲς φαιδρῶ-
νους αὐτὴν ψυχὴν του.

Ἐν τούτοις ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδίδῃ εἰς
τὸ κακὸν καὶ αὐξάνει τὴν ἡθικὴν του ἀθλιότητα
κατὰ τοσοῦτον ἐπιβαρύνει τὴν θέσιν του καὶ καθι-
στῶν τὴν ζωὴν του δυστυχῆ. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἐν τῇ κατα-
στάσει ταύτῃ ἐλπίς δὲν ἐξέλειπεν διότι ἡ συνειδήσις
ἐξακολουθεῖ τὴν διαμαρτυρίαν της καὶ δύναται καὶ
τότε νὰ ἐπιφέρῃ ἄμεσον τὴν μεταβολήν.

καὶ διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ ἀ-
σπαζόμενος τὴν δεξιάν.

Ὁ ἐν Μοναχοῖς ἐλάχιστος

ΜΑΡΚΟΣ Μοναχός

Π ρ ό ς

Τὸν Ὁσιολογιώτατον Μοναχόν

ΜΑΡΚΟΝ ΧΑΝΙΩΤΗΝ

Π ά ρ ο ν

Τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν καὶ περιπόθητον,
Χάρις εἴη σοὶ καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παρ'
ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν αἰτη-
σίν σου περὶ ἀναγνώσεως ὑφ' ἡμῶν τοῦ αὐ-
τόθι Ἑσυχαστηρίου μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ εὐκτη-
ρίου οἴκου καὶ τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας τοῦ
Χριστοῦ Ἀναλήψεως τιμωμένου Παρεκκλησίου,
γνωστοποιούμεν σοὶ ὅτι ἀναγνωρίζομεν τὸ Ἑ-
συχαστήριον τοῦτο καὶ παρέχομεν τὴν εὐλο-
γίαν ἡμῶν ἐπευχόμενοι ὅπως καὶ ὁ Ὑψιστος
ἐνισχῇ κατὰ πάντα τρόπον σὲ καθὼς καὶ
πάντας τοὺς λοιποὺς ἐν τῷ Ἑσυχαστηρίῳ ἀ-
δελφοὺς εἰς τὰς προσπάθειάς ὑμῶν ἰδίᾳ δὲ
πρὸς κραταίωσιν τῆς κατὰ Χριστὸν πίστεως
ὑμῶν καὶ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀ-
κραιφνοῦς καὶ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας κα-
θὼς καὶ πρὸς διατήρησιν τῆς ψυχικῆς ἀγνότη-
τος ὅπῃ ἡς καὶ ἡ ἀπόφασις ὑμῶν τῆς ἐγκατα-
λείψεως τῶν ἐγκοσμίων καὶ τῆς ἐν τῷ Ἑ-
συχαστηρίῳ ἐγκαταβιώσεως.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις διατελοῦμεν διάπυροι
πρὸς Θεὸν εὐχέται.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ. Ο. Χ.

κ. ἀ. α.

Ὁ Πρόεδρος ταύτης

† Ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΝ Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

Τὴν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Θεὸν ἐξομολόγησιν καὶ
τὴν παρ' Αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, ἀνευ
ἐπεμβάσεως ἱερέως καὶ ἀνευ μυστηριακῆς πράξεως,
ὁ συντάκτης, βασιλεῖ εἰς διάφορα Γραφικὰ χωρία,
εἰς τὰ ὅποια ἡ ἐννοία καὶ ἡ σημασία κατ' αὐθαίρε-
τον καὶ προτεσταντίζοντα τρόπον ἐκμαιεύεται. Τὰ
τοιαῦτα χωρία εἶναι : «Εἶπα Ἐξαγορεύσω κατ'
ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου τῷ Κυρίῳ, καὶ σὺ ἀφῆκας
τὴν ἀσέβειαν τῆς καρδίας μου» (Ψαλμ. ΛΒ'). «Ἐάν
ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν πιστὸς ἐστὶ καὶ δι-
καιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθάρσιν ἡ-
μῶν ἀπὸ πάσης ἀδικίας» (Α' Ἰωάν. α' 9). Τὴν ἐξο-
μολόγησιν, ὁ συγγραφεὺς, τὴν κατ' εὐθείαν διὰ
προσευχῆς πρὸς τὸν Θεὸν κυρίως θεωρεῖ συντελε-
στικὴν ἄφεσεως ἁμαρτιῶν. Πᾶσαν δὲ ἄλλην ἐξομο-
λόγησιν πρὸς ἕτερον πρόσωπον ἢ πρόσωπα, ὡς
«ψυχολογικὴν» ἀνάγκην χαρακτηρίζει, καὶ
τὴν παύτην τελείως ἀσχετον καὶ μὴ ἀ-
ναγκαίᾳ πρὸς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν θεωρεῖ, διότι ἡ ἄ-
φεσις εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ Θεοῦ.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σκεπτόμενος ὅσα ὁ ἀποθανὼν τῷ εἶχεν εἶπη, ὁ Λουδοβίκος ἔσπευσε τὴν ἐπομένην ἐξερχόμενος τοῦ Νοσοκομείου νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τὴνκειμένην εἰς τὴν γωνίαν τῆς μεγάλης πλατείας πλησίον τῆς κρήνης, διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὴν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ὁ κλέπτης εἶχε πωλήσῃ· ἀλλ' αὕτη εἶχε πωληθῇ.

Ὁ νέος ἀγοραστὴς αὐτῆς ἦτο ὁ κ. Ρίβης διακεκριμένος ζωγράφος τῆς πόλεως λίαν φιλάρχαιος, ὅστις πάντοτε ἐνῆδρευε νὰ ἀνακαλύψῃ πᾶν ὅ, τι περιέρχον εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἡδύνατο νὰ τῷ προμηθεύσωσιν αἱ δημοπρασίαι, αἱ πωλήσεις ἐπίπλων καὶ τὰ νεωστὶ ἐπὶ τῆς πλατείας ἀνοίγοντα ἐμπορικὰ καταστήματα. Κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ ἐμπορικὸν δὲν εὔρεν εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην ἄξιόν τι λόγου πλὴν τοῦ κοσμοῦντος αὐτὴν πλαισίου. Παρατηρήσας ὅμως αὐτὴν καλλίτερον, ὅταν τὴν ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐξεπλάγη βλέπων ἐν αὐτῇ ἀλλόκοτον μίγμα διαφόρου τέχνης. Παρὰ τὰ λεπτοφυέστερα χαρακτηριστικὰ ἦσαν ἐξωγραφισμένα τὰ κοινώτερα· οἱ λεπτότεροι δὲ χρωματισμοὶ συνεμιγνύοντο μετὰ τῶν χονδροειδεστέρων. Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον γλυκύτητα καὶ ἔκφρασιν τοιαύτην ὅποιαν σπανίως εὐρίσκει τις καὶ εἰς αὐτὰ τὰς τελειότερας εἰκόνας· τὸ στόμα ὅμως τοσοῦτον ἀδεξιῶς εἶχε χρωματίσῃ ἢ γραφίς ὥστε εἶχεν ἐξαλείψῃ πᾶν ἐπ' αὐτοῦ μείδιμα.

Ὑπὸ πυκνὴν καὶ λεπτοτάτην κόμην εἰς ἣν ἡ τέχνη ἡμιλλᾶτο μετὰ τῆς φύσεως ἔβλεπέ τις κατερχόμενα ἐκ τῶν ὧτων πρὸς τὸν λαϊκὸν ἐνώτια χρώματος ὥχροι κιτρίνου ἀλαμπούς. Τὸ ἄλλως δὲ πλήρες χάριτος μέτωπον θὰ ἐνέφαινε μεγαλεῖον καὶ εὐγένειαν ἂν ἡ κόμη ἢ καλύπτουσα αὐτὸ κατὰ τὸ ἥμισυ εἶχε κόμωσιν ὀλιγώτερον χονδροειδῇ ἐλλειπόντων τῶν ἐπ' αὐτῆς κιτρινωπῶν τριχάπτων τῆς καλύπτρας.

Ὁ κ. Ρίβης θέλων νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν, ἣτις ἐγενᾶτο ἐν αὐτῷ ἐκ ταύτης τῆς συνενώσεως τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀμαθείας, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τῶν πλέον ἐξαιρέτων καὶ τῶν ἀδεξιωτέρων τύπων, ἐκάλεσεν ἕνα μαθητὴν του καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ πλύνῃ τὸ ὕφασμα τῆς εἰκόνης μετὰ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν.

Ὁ Γεώργιος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ μαθητὴς) ἐν πρώτοις ἔσπευσε νὰ ἀποσπᾷ τὸ ὕφασμα ἀπὸ τοῦ πλαισίου, ὅπερ ἐκρέμασεν εἰς τὸν τοῖχον· ἔπειτα ἔχυσεν ὕδωρ εἰς ἀγγεῖόν τι ἐκ κασιτέρου, καὶ βυθίσας ἐν αὐτῷ λεπτὸν σπόγγον ἤρχισε νὰ τρίβῃ δι' αὐτοῦ ἡσυχῶς τὴν εἰκόνα, ἀρχόμενος πάντοτε ἀπὸ τῶν ἄκρων ἵνα ὀλιγώτερον βλάπτεται ἡ εἰκόνη, ἂν ἴσως τὰ χρώματα δὲν ἦσαν ἀρκούντως στερεὰ διὰ νὰ ἀνθεξωσιν εἰς τὸ πλῆσιμον. Οὕτω τριβόμενος ἡσυχῶς ὁ

σπόγγος ἐπὶ τῆς εἰκόνης, ἀφήρει τὸ μελανὸν κάλυμμα, ὅπερ εἶχε σχηματισθῇ ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς κόνεως, καὶ ἄφινε νὰ φαίνωνται τὰ ὠραῖα καὶ ζωηρὰ χρώματα πλουσίου τεχνουργήματος. Καὶ μέχρι τοῦδε ὁ μὲν σπόγγος στιβόμενος ὑπὸ τοῦ Γεωργίου ἔχυνεν ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ὕδωρ μέλαν καὶ ἀκάθαρτον. Ὅταν ὅμως ἔφθασεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Κυρίας, ὁ νεανίας παρευθεὶς διέκοψεν τὸ ἔργον του βλέπων κίτρινον καὶ πυρρὸν ὕδωρ χυνόμενον ἐκ τοῦ σπόγγου του. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ εἰκόνη δὲν ἐβλάβη ποσῶς ἀπὸ τὴν τριβὴν καὶ ἐκάλεσε τὸν διδάσκαλόν του.

Ὁ κ. Ρίβης σπεύσας εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Γεωργίου παρετήρησε προσεκτικῶς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλυσίματος. Ἐξεπλάγη δὲ ἰδὼν ὅτι τὸ ἐνώτιον τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλειφθῇ. «Προφανῶς εἶπεν ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει ἐπαναγραφῇ, διότι εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν πρότερον ὑπῆρχε τὸ ἐνώτιον, δὲν βλέπω τώρα οὔτε τὸ ὕφασμα οὔτε τὸ βαθὺ ἀμαυρὸν χρῶμα ἀλλὰ χρῶμα φυσικώτατον σαρκός. Ἀναμφιβόλως χωρικὸς ζωγράφος θὰ ἐξωγράψισεν τὸ ἐνώτιον ἐπὶ τοῦ ὠτίου μεταχειρισθεὶς κίτρινον ὕδατος χρῶμα. Τὶ ἰδέα! Ὑδρογραφία ἐπὶ ἐλαιογραφίας.

Τότε ὁ κ. Ρίβης ἔλαβεν ὁ ἴδιος τὸν σπόγγον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν μετὰ ὑπερβολικὴν φροντίδα, καὶ μετὰ εὐκίνησιν, ἣτις ἐμαρτύρει χεῖρα λίαν ἐξησκημένην. Ἐβλεπέ τις ὅτι κατέβαλλε διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον μεγάλου καλλιτέχνου, καὶ ὅτι μεγάλη σκέψις καὶ μεγάλη ἐλπίς ὑπεστήριζον τὴν ὑπομονὴν του. Ὅσακις δὲ κίνησις τις τοῦ σπόγγου ἐξήλειφεν ὑστερινὸν χρωματισμὸν προσθέσας εἰς τὸ ἀρχικὸν πρόσωπον, τὸ πρόσωπόν του ἐπορφυροῦτο, τὸ ὄμμα του ἐνεψυχοῦτο καὶ ἡ καρδία του ἐπαλλε. Τέλος ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ χαριέστερον μείδιμα ἐνεφανίσθη εἰς τὰ χεῖλη τὰ πρότερον ἐξωγραφημένα ξηρότατα, αἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου ἐξηφανίσθησαν, κηλίδες τινες ἐρυθραὶ αἵτινες εἶχον διασπαρῇ εἰς τὰς παρειὰς ἀφηρεθήσαν καὶ τὸ ἀρχικὸν αὐτοῦ χρῶμα ἔλαβεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀνθηρότητα, ἡ μεγαλειτέρα ὅμως μεταβολὴ ἐγένετο εἰς τὴν κόμην. Ὅλα τὰ τρίχαπτα, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἱκρίωμα τῶν ταινιῶν καὶ τῶν τουλέων τῆς καλύπτρας ἐξηλήφθησαν χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν ἵχνος, ἀνεφάνη δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου μία λευκὴ καλύπτρα περιστεφανουμένη μετὰ στέφανον φωτεινὸν πλήρη χάριτος, μεγαλείου καὶ γλυκύτητος.

Εἶχε τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εἰκόνα τῆς Παναγίας.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ Γ. Ο. Χ.

Τὸ Σάββατον 14 Νοεμβρίου τρέχοντος ἔτους, ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἐορτάσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Ἀγίου Προέδρου καὶ Χρυσοστόμου. Τὴν πρωΐαν ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ λειτουργία, καθ' ἣν ὁ ἴδιος ἐλειτούργησεν, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Μεταμορφώσεως Κυβέλης. Κατ' αὐτὴν τὸν προσεφώνησεν καταλλήλως διὰ συγκινητικῶν ἐκφράσεων, ἀναδιδουσῶν τὸ ἄρωμα τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἐκφραζουσῶν θερμὴν συνεργασίαν, ὃ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανλείας καὶ Πολύκαρπος. Ἡ συρροὴ κλήρου καὶ λαοῦ ἐν τῷ ναῷ ὑπῆρξε πρωτοφανής, παρ' ὅλον τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας. Ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν κατέφθιεν ἐν τῇ οἰκίᾳ του οἱ πιστοί, διὰ τὰ ὑποβάλλουσιν αὐτῷ τὰ σέβη των. Ἐκτός δὲ τῆς προσσωτικῆς προσελεύσεως ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἐδέχθη καὶ ἀπειράριθμα εὐχετήρια τηλεγραφήματα ἐκ μέρους τῶν πιστῶν τῶν παραρημάτων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Δραττομένη τῆς εὐκαιρίας καὶ ἡ παροῦσα στήλη καὶ διαρρηγνύουσα τὰ αἰσθήματα συντακτῶν καὶ ἀναγνωστῶν εὐχεται τῷ Σεβαστῷ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἡγέτην ὑγιαίν, μακροχρόνιον, καὶ πᾶν ἀγαθόν, προκειμένου μετὰ τῶν ἄλλων πολυτίμων αὐτοῦ συνεργατῶν, μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, νὰ φέρωσι εἰς αἴσιον καὶ νικηφόρον πέρας τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ Ἀρχιμ. ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Εἰς τὸ Ἱερὸν Μονῆριον τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου ἐν Κορυδαλλῷ, ἐνθα ἐτάφη παρ' ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Μαρτύριου, ἐτελέσθη ἐτήσιον ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον. Τὸ μνημόσυνον ἐπετέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος καὶ Χριστοφόρος ἐκφωνήσας τὸν ἐπιμνημόσυνον. Ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου ὑπῆρξε πρωτοφανής, ἀποδείξασα τὴν βαθυνότητα καὶ ἀρετὴν ἐκείνων τῶν ὁποίων τρέφει ὁ κόσμος πρὸς τοὺς κοσμησάντας διὰ πίστεως καὶ ἔργων ἀγαθῶν τὴν ἐαυτῶν κληρικούς.

Τοιαῦται μορφὰ ἀποφθασιζόμενα διὰ τοῦ θανάτου, παραμένουν εἰς ὅλους σύμβολα. Ὡς τοιαῦτα δὲ κατευθύνουν τοὺς προσφιλεῖς των εἰς τὴν χώραν τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος. Ἀσφαλῶς οἱ ἐνοχλοῦνται τῆς Ἐπαγγελιστρίας Καραβᾶ θὰ ἀνοήσουν εἰσέτι ἐν τῇ συνειδήσει των τὴν ἡχηρὰν του φωνὴν συνιστάσαν ἀγάπην, προσήλωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, περιφρόνησιν παντὸς ὀλίκου συμφέροντος καὶ πάσης σκέψεως ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἱερῶν.

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, τοῦ ὁποίου πολῦτιμος συνεργάτης ὑπῆρξε ὁ ἀειμνήστος, συνιστᾷ εἰς τὰ πνευματικὰ του τέκνα καὶ εἰς τοὺς φίλους του βίον ἐνάρετον, πιστὸν, ἀγάπην, ὡς ἐπιμνημόσυνα χάριν αὐτοῦ καθήκοντα.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διανλείας καὶ Πολύκαρπον, Καλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Καλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργκίνης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Ἡ βάσις τοῦ ἔθνους εἶναι ἡ ἑκπαιδευτικὴ ἀνυσχὼς ὅμως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους διὰ τὸν τόσον οὐσιώδη αὐτὸν παράγοντα, εἶναι τόσον ἐλάχιστον, ὥστε νὰ θίγῃ τὰ ὅρια τῆς ἀδιαφορίας. Ἀπόδειξις τῆς θλίψεως αὐτῆς: πραγματικότητος ἡ κατάστασις τῶν ἑκπαιδευτικῶν λειτουργῶν.

Ἡ κατάστασις αὐτῇ, ἡμῖστα ἐποικιοδομητικὴ διὰ τὸ ἔθνος, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας ἐκπαιδευτικούς ἀπεγοήτευε, ὥστε νὰ θεωροῦν τὴν ἀποστολὴν τους, ἀναγκαστικά ἔργα, τοὺς δὲ ἐπιμεμένους τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀγωγῆς ὑπούργημα, νὰ ἀποκλείῃ τῆς πραγματείας του, λόγῳ τῶν ... ἐπιχειρῶντων κινδύνων.

Ὁ ἀγὼν τους λοιπόν, ὁρῶν δίκαιος καὶ ἡθικὸς εἶναι ἐπόμενο νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπάθειαν τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις συνηγοροῦσα παντοειδῶς ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν ἐργατῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας, προβάλλει συγχρόνως καὶ μίαν ἀξίωσιν: Νὰ φανοῦν ἄξιοι τῶν παραδόσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις ἐμπιστεύεται εἰς αὐτούς, τὸν τιμαλφέστερον θησαυρὸν, τὰ τέκνα του.

ΑΝΕΤΕΙΛΑΕΝ Ἡ «ΧΑΡΑ»!

Ἐπὶ τέλους εἰς τὸν ὁρίζοντα τῶν προσπαθειῶν ἀνέτειλε ἡ «χαρά». Ὡραία εἰς ἐμφάνισιν, πλουσία εἰς παρεχόμενον, ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς παιδείης ψυχῆς. Εἶναι ἄξιος παντὸς ἐπαίνου ὁ Σεβασμιώτατος Διανλείας καὶ Πολύκαρπος, ὅστις παρ' ὅλας τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἡδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὴν οὐσιώδη διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἀνάγκην.

Ἡ «χαρά» ὅμως διὰ νὰ μὴ δύσῃ ὅπισθεν τοῦ νέφους τῆς ἀποτυχίας, χρειάζεται συνεργάτας, ἐπισχυτάς, βοηθούς, ἀνθρώπους ἐν εἰδὶ λόγῳ πὺν αἰσθανόμενοι τὴν ἀνάγκην τοῦ παιδικοῦ περιοδικοῦ, θὰ βοηθήσουν μὲ ζήλον. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ εὐρεθῶν.

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

Μᾶς ἐλύπησε ἡ πνευματικὴ, ἡ ὁποία ἠπέλυσεν τὸν Πανάγιον Τάφον. Δὲν ἀμφισβάλλομεν δὲ καὶ περὶ τῶν πεθανόντων δραστῶν. Τὸ γεγονός ὅμως αὐτὸ εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ νὰ ἐπισχυθῇ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, τὸ κέντρον αὐτοῦ τῆς Χριστιανωσύνης, δεδομένου ὅτι τοῦτο εἶναι ἀναποσπάσιως συνδεδεμένον μὲ τὴν Ἑθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν καὶ παράδοσιν. Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον θὰ πρέπει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ σμῆλον ἐκεῖνο τῆς οὐρανότητος τῶν λαῶν τῆς γῆς διὰ τὴν ἐπικρατῇ ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃ παρὰ τὴν πρωτοβουλίαν.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Ὑπενθυμίζομεν καὶ αὐτὶς εἰς τὰν διάφορα Παραρτήματα, ὅτι τὰ ἡμερολόγια (τοῖχου, ἐγκόλπια τσέπης θὰ διατεθῶσιν μόνον κατόπιν προγενεστέρων παραγγελιῶν. Συγχρόνως δὲ γνωστοποιούμεν ὅτι ἐφέτος τὸ ἐγκόλλιον ἡμερολόγιον 1950 θὰ κυκλοφορῇ ὑπὲρ τοῦ Ὁρφανοτροφείου Πειραιῶς «Ἱερὸς Πολύκαρπος».

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὁρίσθησαν:

Ἡμεροδείκτης τοῖχου	Λογ.	5.000
Ἐγκόλλιον ἡμερολόγιον	»	7.000
Ἡμερολόγιον τσέπης	»	1.000
Πινακίδες ἡμερολογίων	»	1.000

(Ἐκ τῶν Γραφείων)